

וַיֹּאמֶר² דָּוִד אֶל-גִּדְרֵי צִרְלֵי מֵאֹד נִפְלְה־נָּא בְיָד־יְיָ כִּי־רַבִּים רַחֲמֹ
וּבְיָד־אֲדָם אֶל־אֶפְלָהוּ)

שמו"ג
דל

רַחֲוֹם וְחַנּוּן חָטְאתִי לִפְנֵיךָ יְיָ³ מֶלֶךְ רַחֲמִים
רַחֵם עָלַי וְקַבֵּל תְּחִנּוּנַי: יְיָ אֱלֹ-

תלים
ו, צ-יא

בְּאַפֶּךָ תִּזְכִּיחֵנִי וְאֶל־בְּחִמַּתְךָ תִּיַּסְרֵנִי: חַנּוּנִי
יְיָ כִּי אֲמַלֵּל אֲנִי, רַפְּאֵנִי יְיָ כִּי נִבְהָלוּ עַצְמִי:
וְנִפְשִׁי נִבְהָלָה מְאֹד וְאֵת יְיָ עַד־מָתַי: שׁוּבָה
יְיָ חֲלֹצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חֲסִדְךָ: כִּי
אֵין בַּמּוֹת זְכָרְךָ בִּשְׁאוֹל מִי יוֹדֶה־לָּךְ: יַגְעֵתִי
בְּאַנְחָתִי אֲשַׁחֶה בְּכָל־לַיְלָה מִטָּתִי בְּדַמְעָתִי

ליקוט מסדור הרוקח

בחמתך תיסרגני כשתיסר אותי במשפט אל תכניס מלאכי חימה לפניך, כי אין כעס ושחוק לפני הקב"ה כי אם המלאכים הממונים לפניו, וזהו כי יגרתי מפני האף והחימה (זכריס ט, יט), זהו חרון אפו משלחת מלאכי רעים (תהלים עט, מט).... חנני ה' כי אומלל אני רחם עלי כי נכרת אני, כמו אמילם (תהלים קיט, י) לשון כרית'. רפאני ה' כי נבהלו עצמי מרוב הייסורים גדולים אפילו עצמותי מבוהלים מייסורים, שבשרי רזה והעור דבק לעצם [ו]החיצים במוח העצם, על זה הם מבוהלים ונבהלים. ונפשי נבהלה מאד על יסוריי ונפשי יוצא' וחוזרת. ואתה ה' רחום, עד מתי יש לי לסכול הצרות הללו, עד מתי אתה שוהה לבא. אבל כל המזמור מדבר מחולי הגלות, אע"פ שהסתיר פניו ממנו לא יוכיחנו באפו ובחמתו, וירחם עלינו שאנו כרותים בגולה ויזכור המילה, ונפשי נבהלה בגולה, ואומ' עמו אנכי בצרה (תהלים לא, טו), אם כן עד מתי אתה מאחר ישועתך. ונפשי נבהלה מאד ואת' ואת' בגימ' הנ"ה בארבע גליות בב"ל מד"י יו"ן ואדו"ס. ואתה ה' ואת כתיב, ואת(ה) ה' בגימ' שמונ"ה ה"ס, ד' גליות שהם שמונה (מדרש תהלים ו, א). שובה ה' חלצה נפשי שוב מחרונך וחלצה הוציאה נפשי מן החולי, כמו ועצמותיך יחליץ (ישעיה נח, יא), יחליץ עני בעוניו (איוב לו, טו) וחלצו את האבנים (ויקרא יד, מ), וחלצה נעלו מעל רגליו (זכריס כה, ט). הושיעני למען חסדך מחוליי הוא הגלות, שאם אין בידי מעשה עשה למען חסדך הטובים: כי אין במות זכרך מה יועיל לך אם אמות אין זכרך בקברי, בשאול מי יודה לך על פעלך, כמו שאמר חזקיה חי חי הוא יודך כמוני היום (ישעיה נח, יט). כי אין במות

² ויאמר דוד. מצאנו פסוק זה לפני נפילת אפים לראשונה בשערי ציון לרננה (מהד' השני' אמ"ד תל"א דף נג, ב), והגר"א (דיוקים, מעשה רב סי' מט) הקפיד שלא לאמרו, וכ"ה בשם האר"י בפרע"ח, וכ"נ במקור חיים הנ"ל סעי' א. ועי' מלואים למהרש"ס לעמ' 195. ³ י"י. בנוסח פולין הישן אין כאן תיבת "י"י", ועי' מלואים במהרש"ס.